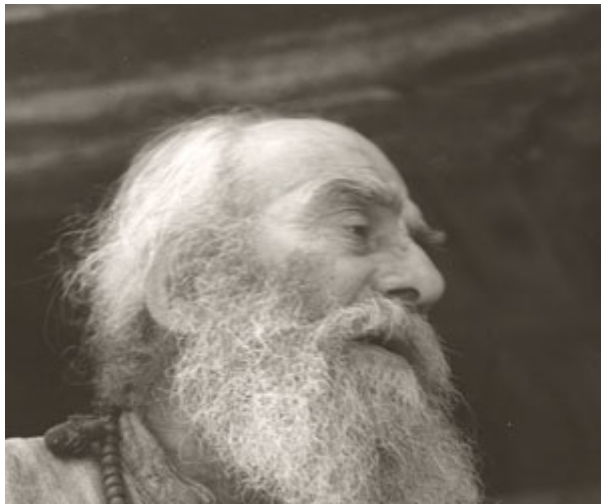
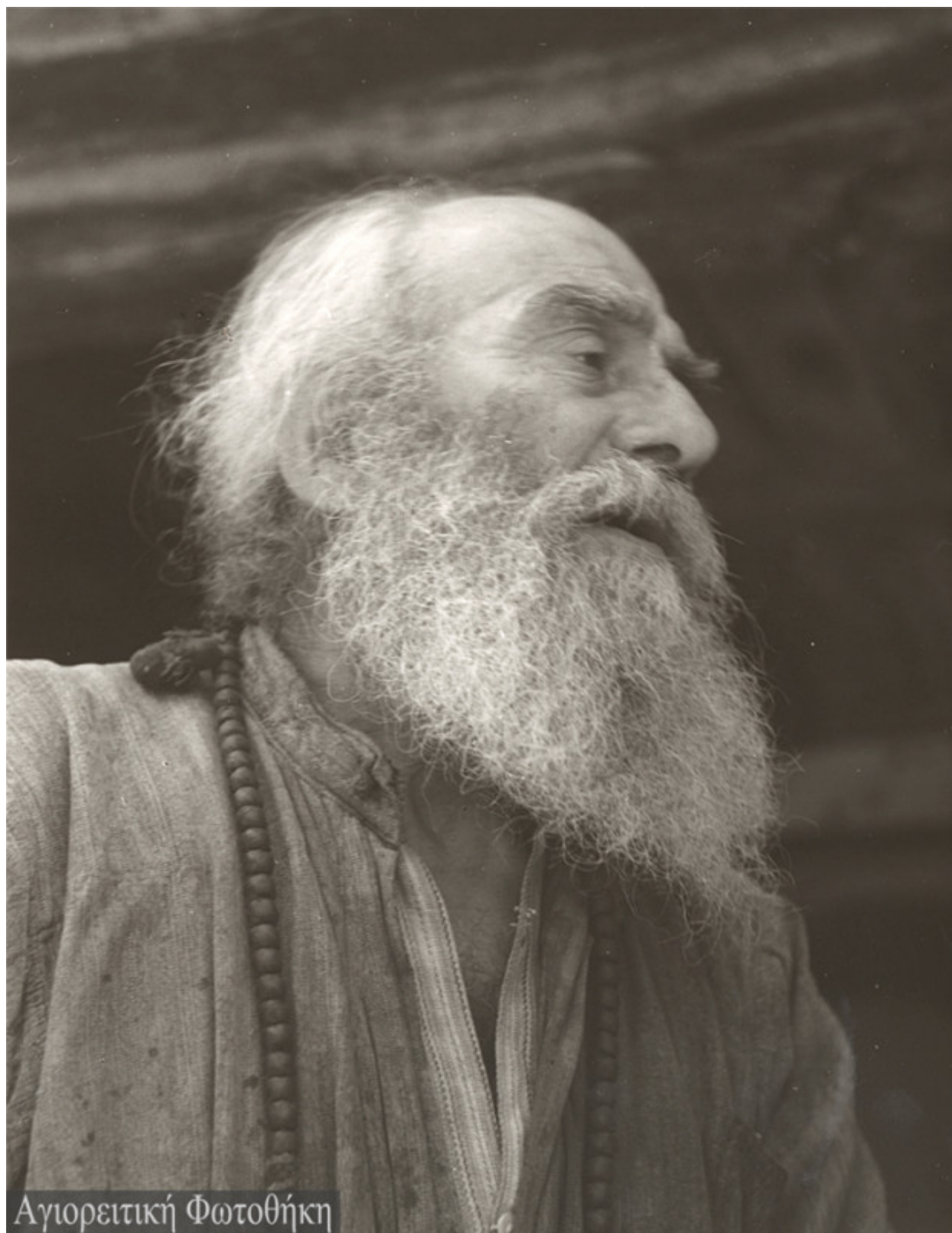

19 Οκτωβρίου 2023

Μοναχός Αββακούμ Λαυριώτης (1894 - 19 Οκτωβρίου 1978)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Αγιορειτική Φωτοθήκη

Αββακούμ μοναχός Λαυριώτης (1894-1978)

(Φωτογραφία: Τάκης Τλούπας, 1969)

<http://athosprosopography.blogspot.gr>

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Αντώνιος Γαϊτανιός, στη Σύμη των Δωδεκανήσων το 1894. Η ζωή του ήταν πάντοτε μέσα στις εκκλησιές του ωραίου νησιού του και περισσότερο στη δική τους εκκλησία, τον Άγιο Φανούριο. Μη καταφέροντας να

πάει στα Ιεροσόλυμα, μέσω Κρήτης και Πειραιά, έφθασε στο Άγιον Όρος και κατευθύνθηκε στην αρχαία μονή της Μ. Λαύρας το 1920.

Εκεί εκάρη μοναχός μετά ενός έτους δοκιμή. Στη Βίγλα έκτισε εκκλησάκι του Αγίου Φανουρίου. Στη Λαύρα ήταν πάντα καλός και πρόθυμος διακονητής. Διήλθε από τα διακονήματα του τραπεζάρη, του παροικονόμου -γιατί Οικονόμισσα είναι η Παναγία- του νοσοκόμου και άλλα. Ο μακαριστός μητροπολίτης Κώου Ναθαναήλ Λαυριώτης έγραφε περί αυτού: «Από την εκκλησία δεν έλειπε ποτέ. Τα μοναχικά του καθήκοντα δεν τα παραμελούσε. Κομποσχοίνι, μετάνοιες και νηστείες δεν έκαμνε μόνο για τον εαυτό του, αλλά και για πολλούς επισκέπτες της Λαύρας, με τους οποίους είχε πνευματικούς δεσμούς. Και είχε με όλους, γιατί όλους τους αγαπούσε και όλοι τον αγαπούσαν».

Μοναχός Αββακούμ Λαυριώτης, ο ανυπόδητος και θεοδίδακτος

Ο ασκητής της Λαύρας Αββακούμ εκτός της μεγάλης ασκητικότητός του είχε και χάρισμα απομνημονεύσεως της Αγίας Γραφής, στην οποία εντρυφούσε από μικρός. Γράφει περί αυτού ο Ρόδιος αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Μουστάκας στο ωραιότατο βιβλίο του για το Άγιον Όρος: «Περιπατεί συνήθως ανυπόδητος, η πτέρνα αυτού έχει καταστεί σκληρά ως βράχος, η δε όλη αυτού μορφή ομοιάζει με τον άγιον Αντώνιον ... Έρχονται εις την Λαύραν καθηγηταί πανεπιστημίων και μένουν έκπληκτοι και εκστατικοί, ακούοντες τον π. Αββακούμ επί ώρας ολοκλήρους να απαγγέλλη από στήθους και ανέτως προφητείας του Ησαΐου και λόγους του Μεγάλου Βασιλείου και του Γρηγορίου του Θεολόγου. Έρχονται και

αρχιερείς και ζητούν συμβουλές από τον αββάν Αββακούμ». Ο λογοτέχνης Γ. Θεοτοκάς εντυπωσιάσθηκε από τη συνάντησή τους και γράφει περί αυτού: «Ο πατήρ Αββακούμ είναι φαινόμενο μνήμης, από τα πιο σπάνια. Ξέρει απ' έξω ολόκληρη την Παλαιά και Νέα Διαθήκη και αμέτρητα κείμενα των Πατέρων της Εκκλησίας. Δεν υπερβάλλω· υπάρχουν πολλοί αξιόπιστοι μάρτυρες που μπορούν να βεβαιώσουν αυτό που λέω. Δέχτηκε μάλιστα κάποτε να υποβληθή και σε σχετική δοκιμασία. Όποιο χωρίο του ζήτησαν, το είπε από στήθους, χωρίς καμία δυσκολία. Όταν απαγγέλλει, θαρρείς πως κάτι ξεχειλά μέσα του και πως δεν κυβερνά πια τον εαυτό του. Βρίσκεται σε έξαρση. Ύστερα συγκρατείται, ηρεμεί κάπως και ερμηνεύει τα κείμενα, με τον τρόπο του, σε μιαν απλή, γραφική γλώσσα του χωριού». Ο ακαδημαϊκός Ν. Λούβαρις έλεγε περί αυτού με θαυμασμό: «Αυτός γνωρίζει πράγματα, τα οποία γνωρίζουν συνήθως μόνο καθηγηταί πανεπιστημίου. Αυτός μπορεί να κάνει κάθε σοφό να ντρέπεται. Είναι πτωχός αλλά κατέχει περισσότερα απ' ό,τι όλοι οι σοφοί και διανοούμενοι του κόσμου. Αυτός είναι πραγματικά φωτισμένος». Ο ακαδημαϊκός Ι. Καρμίρης: «Θεία Χάρις! Μνήμη απέραντος· ούτε άκουσα, ούτε θα ξανακούσω».

Και ο λογοτέχνης Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος έγραφε στ' Οδοιπορικό του στο Περιβόλι της Παναγίας περί αυτού: «Ένας ασκητής αρχέτυπος, απροσδιόριστης ηλικίας, ταπεινός, κυμαινόμενος ανάμεσα στη φθορά και την αφθαρσία, προσπαθεί με χαμηλόφωνη ευγλωττία να μας ερμηνεύσει το θαύμα που έχουν πραγματοποιήσει στην Τράπεζα της Μεγίστης Λαύρας ο Θεοφάνης και οι συνεργοί του, να μας ταξιδέψει με πίστη, σοβαρότητα και αυστηρότητα ανάμεσα στο δάσος των μορφών που μας κοιτάζουν. Ο Αββακούμ μας επαναφέρει, με την όλη του παρουσία, στην πρώτη φάση του ασκητισμού, στη Θηβαΐδα».

Ο Γέροντας Παΐσιος (+1994) γράφει περί αυτού: «Όταν πλησίαζε πια να κοιμηθή, είχε λάβει πληροφορία και πήγε στο ασκητήριό του, για να αφήσει τα οστά του εκεί στην μετάνοιά του, όπου είχε αφήσει και τις σάρκες του, όταν ήταν νεώτερος, με τους υπερφυσικούς ασκητικούς αγώνες που έκανε, για να εξαϋλωθεί κάπως, όπως το απαιτεί το αγγελικό σχήμα. Εκεί στην Βίγλα τον επισκέπτονταν οι πατέρες και τον έβλεπαν πολύ χαρούμενο ...». Λίγο προ του τέλους του μοίρασε τα φτωχικά του υπάρχοντα. Έλεγε: «Αυτό ήταν, ήλθε η ώρα μου. Το νερό που πίνω με ζωογονεί. Και αισθάνομαι μια δύναμη μεγάλη μέσα μου. Πολύ μεγάλη δύναμη, είναι ο Χριστός. Τώρα έχω ειρήνη. Δεν άφηκα τίποτα απ' τα κομποσχοίνια και τις μετάνοιες του κανόνα μου. Τώρα έχω χαρά, έχω ειρήνη ...». Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Χριστέ μου, το μέγα Σου έλεος». Ήταν 19.10.1978. Μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία ετάφη παρά τον Άγιο Φανούριο, ανάμεσα στ' αγαπημένα του δένδρα, που τα πότιζε και τα φρόντιζε μιλώντας με στοργή ως να ήταν ζωντανά. Άφησε κι ένα ζευγάρι υποδήματα, σχεδόν καινούργιο. Του το είχε δώσει η μονή το

1922!

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Θεοδώρητου Αγιορείτου μοναχού, Αββακούμ ο ανυπόδητος. Αθήναι 1988. Ι. Μ. Χατζηφώτη, Αββακούμ Λαυριώτης ο «ανυπόδητος», Κατερίνη 1993, σσ. 5-22. Παΐσιου Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 19943, σσ. 99-100.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ.941-945, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.